

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ Ο. ΝΤΕΜΕΣ

Ήταν ένα βράδυ αγουσιاتیτικο πηγήρο. 'Ο Μπάριμπα 'Ερντρικ μπήκε στην ξεχαρβαλωμένη του καλύβα σέρνοντας μαζί του ένα άδύνατο κοριτσάκι που έκλαιγε.

Ή γυναίκα του μόλις τους ελδε πετάχτηκε απ' τή γωνιά της, που τοίμαζε τη λαχανόσουπα κι έμεινε άκίνητη, τραβώντας απότομα ένα γκρότσο τσουλούφι που την έμπόδιζε.

— Είπε η κόρη του 'Αντώνη, είπε ο 'Ερντρικ, μπορούσα να τ' άφησα στους τέσσερους δρόμους; 'Ο πατέρας της πνίγηκε.

— Μπα, πνίγηκε ο κακομοίρης ο 'Αντώνης; Της βασιανισμένης γυναίκας η καρδιά συγχινήθηκε κι έρριξε μια ματιά στους δυο γυιούς της που κομώνταν πλάι πλάι.

Στό διάστημα αυτό η μικρή είχε αφήσει το χέρι του ψαρά κι' έτραγούδα στο τζάκι. Ή μητέρα 'Ερντρικ γύρισε, την κοίταξε κι' εκατάλαβε τι συνέβαινε.

— Βάζω στοίχημα πως είσαι θεονήσιτικο, είπε. Το παιδί της έγγεψε «να» με το κεφάλι. Τότε της γέμισαν ένα πιάτο σουπα, και την κάθισαν στην πιο ψηλή καρέκλα για να φτιάξη, ενώ κάθισαν κι' οι δύο και την κοιτούσαν. Ή ψυχή της γυναίκας του 'Ερντρικ είχε πλημμυρίσει πιά από οίκτο και σκόνη-τας επιθυρίας στον άντρα της:

— Το κακόμοιρο! Πώς τρώει! Καλά έκανες και το μάζεγες, άντρα μου.

Και ύστερα επρόσθεσε πιο χαμηλά: — Έννοια σου, θα μάς φέρει ευτυχία αυτή η γαλιανομάτα.

Πραγματικά η μικρή Μισελίνα, όπως την έλεγαν, έφεραν ευτυχία στο σπίτι των 'Ερντρικ.

Μαζί της μπήκε στο σπίτι και η ευτυχία σε τέτοιο σημείο, που τα δυο παιδιά του 'Ερντρικ, ο Ζάκ και ο Μάρκ, ύστερα από το θάνατο του πατέρα τους είχαν τήν καρδιά.

Ζούσαν λοιπόν ευτυχισμένοι κι' ελεύθεροι, μη επιθυμώντας τίποτα περισσότερο. Πολύδαν στις πόλεις τα ψάρια τους και ξαναγύριζαν στα καρβία τους, στα όποια ζούσαν τόσο ταίρια όμνα κι' ειρηνικά.

'Ο Ζάκ είχε τή γενική διεύθυνση της έργασίας, ήταν ο «ναυαργός» του στολισκου των!

'Ο Μάρκ ταύρισκε όλα αυτά φυσικά και υπάκουε στον αδελφό του. Κι' η Μισελίνα βασιλευσε ανάμεσα στους δύο....

Της είχαν κάρη επάνω στο πλοίο, που έφερε τ' όνομά της, μία θαυμασία χαμορούλα, επιπλωμένη από μωρομένο έλατο, γεμάτη κορδέλλες, χίλια μπαλιμπιάδια και λουλουδία.

Γιά χάρι της ο Ζάκ και ο Μάρκ πλήρωναν ένα σωρό λεπτά στους πραγματενάδες. Της άγοράζανε χίλια δυο φανταχτερά μεταξωτά, φτερά και μικρά κοσμήματα.

Ή κοπέλλα ήταν αβλήνια ή πιο όμορφη ψαροπούλα της Βουργάνης όπου τελευταίως έρχάζονταν.

'Όταν στολιζότανε, ο Ζάκ περνούσε ολόκληρη πρωινά να την κοιτάζον, ένας εύληφης προσκυνητής την Παναγία, και ο Μάρκ γινότανε σκεπτικός και μαζεύοντανε σε μία γωνία χωρίς να λήη τίποτα.

Ή Μισελίνα ήταν τότε 19 χρονών, ξανθιά, ψηλόλιγνη και σβέλτη. Το ήλιοκαμένο της δέρμα είχε ένα ξανθό χνούδι που του έδινε ζεστός κεχριμπαρένιος τόνο που έκαναν το Ζάκ να μεθάει σάν τ' αντίκρυζε. Τήν αγαπούσε!

Και τις ζεστές μέρες όταν φυσούσαν επάνω στο νερό, οι πνοές της άνοξέως φορτισμένες άρωματα, όταν ο Ζάκ γυμναινε να δη τή Μισελίνα, να τηναποσχεγμει πάνω στο πλοίο, ντυμένη στα ολόασπρα, έφευγε σάν τρελλός. Πήγαινε στην πεύ έρημη γωνία της έξοχης και κυλιότανε πάνω στη γλήη των λειβαδιών ανάμεσα απ' τα μεγάλα βόδια που ξαφρισμένα τον κοιτούσαν με τή μεγάλη, γλυκά τους μάτια.

'Ο Ζάκ ξεφώνιζε τότε!.. 'Εμψόγκριζε!.. 'Εκλαιγε με λυγμούς. Και ύστερα αποκομιζόταν ζάτο απ' το ζεστό ήλιο, αποκαμωμένος.

'Ο Μάρκ που ήταν προκισμένος με φουσι πύο γλυκιά την κοιτούσε γλυκά σκεπτόμενος ότι ο Ζάκ σά μεγαλειτέρός του που ήταν είχε περισσότερα δικαιώματα πάνω της.

Αυτή η δειλή τρυφερότητα συγχινούσε τή Μισελίνα και δέν τ' έχρηβε.

Μιά μέρα άνα τρία πλοία φορτωμένα κρασί κατεβαίνανε τó Σηκουάνα διευθυνόμενα προς τó Παρίσι. Ή νύχτα έεφερε μάζουη.

Σέ λίγο ο οθρανός φωτιστηκε με μιάς, τή σύννεφα άρσίαναν, η σελήνη έλαμψε μ' όλη την τή γλυκιά και οι μαυροί δγκοι των καρβαδιών ξεχώρισαν μέσ' απ' τήν πυκνή ομίά που τή τραγούριζε...

Ή ψηλή ολιούκνη του Ζάκ που γέμβαζε όρθιος πάνω στο κατάστρωμα του «Περίφρονου» σκεπιάστηκε άδρη στον όρίζοντα.

'Ο Μάρκ που ήταν καπετάνιος του «Τολμηρού» συγχινήμένος απ' τήν όμορφιά της νύχτας άρχισε να τραγουδά κι' η καθαρή φωνή

του άντηχούσε μελαγχολικά στην τραγούρη γαλήνη:

Βασούρη, λέει ή Λιζέτα,
Θάθελα νάβρω άντικρό
Μά πως τή βάρκα να πληρώσω
Ποιός φροχούλα και μικρή;
'Ο ναύτης λέει στην κοπέλλα
'Ελα μαζί μου, έλα μαζί
Στη φροχού μου βάρκα έλα,
Φτοχή μικρή!...

'Όταν ο Μάρκ έπαψε, μιά άσπρη σιά έφάνηκε στο κατάστρωμα του πλοίου.

Ήταν η Μισελίνα. 'Ο Ζάκ που την άγαπούσε επίσης, την είδε, ζήληψε, σήκωσε τήν χοντρή του γροθιά και τήν άφησε να πέση πάνω στο σανίδωμα του βαρκιού, ξεστομίζοντας μιά φοικητή βουσιά. 'Ο Μάρκ με τó βλέμμα χαμένο στο άπερο άχριστο του δεύτερο στίχο:

— Λιζέτον πατέρα μου να με ζήτησες
Λέει στο ναύτη ή μικρή.
— Άγαπημένη μου, πίκου να ζήσης
θέ άδωξη έλεος, δέν θ' άνηθή;
— Μην άπελάττεις, καρδί ή κοπέλλα,
πάντα έχει θάρρος στην καρδιά...
Κ' ή βάρκα με τó νερό ζευγάρι
γλυστράει άπάνω στα νερά!...

Οι τελευταίες νότες του τραγουδιού σβήσανε μέσα στο σκοτάδι και ή λευκή σιλουέττα της Μισελίνας εξαφανίστηκε.

'Ο Ζάκ τρέμοντας μπήκε στην καμπίνα του γυμνίζοντας μέσα στα δόντια του:

— Πρέπει να τελειώσουν όλ' αυτά. Πρέπει να τελειώσουν...

'Ο Ζάκ και ο Μάρκ ξεφορτώσαν τή κρασιά στο Μπερού και διπλώρισαν στο Πόν-Ρουαγιάλ για να φορτώσουν κάρβουνο.

Τά τρία καρβία ήταν άγκυροβολημένα άπέναντι στο Λούβρο. 'Ο Ζάκ όμως έλειπε και δέν φαινότανε πουθενά. Ή Μισελίνα και ο Μάρκ άνήσυχτοι ροτούσαν γι' αυτόν χωρίς να έξακριβώσουν τίποτα. Τί είχε γίνει; Άδριο έπερε να φύγουν. Και ήταν ή πρώτη φορά ύστερα απ' τó θάνατο του γέρο 'Ερντρικ που ο Ζάκ τó είχε ρέξει έξω, δέν φροντίζε γι' τήν αναζήρηση, είχε χαθή.

Ή μέρα πέρασε χωρίς να φανή. Τά μεσάνυχτα ο Μάρκ περισσότερο άνησυχος θέλησανε πιά να τον ζήτηση. Ή Μισελίνα τότεμπόδισε. Χωρίς άλλο ο Ζάκ θά είχε έμπεδοτεί από καμιά δουλειά.

Θά τον περιέμεναν όλη λοιπόν τή νύχτα, κουνεινάζοντας. Ήσαν μόνοι και ήταν ευθυμίοι. 'Ελατρευόντο!...

Κάθε φορά που βρίσκονταν έτσι, όπως τή νύχτα αυτή, ο ένας κοντά στον άλλο, ή φρεσ περνούσαν χωρίς να τις καταλαβαίνουν.

'Ετσι κι' αυτή τή νύχτα, ο Μάρκ και η Μισελίνα τήν έπέρασαν κοντά — κοντά καθισμένοι χειροπιασμένοι, βουθοί.

Μακρούα, πάνω από τις γεφύρες άπλώονταν μιά κόκκινη φλογώδης όμυχλη, απ' τήν αντανάκλαση των ήλεκτρικών που φωτίζανε τήν πόλι. Κανείς δέν φαινόταν εκεί κοντά και ή βοή του Παρισιού ποδύτανε από μακριά τους ερόβιζε.

Ήσαν άπλοίοι, είχαν ζήσει στην έξοχή, μακριά απ' τούς μεγαλοπόλεις και τή ψηλά καμπακιρά της Νότ-Ντάμ τους μιλούσαν λιγώτερο γιά τó θεό, από τ' άνθισμένα λειβάδια και τις ζεστές νύχτες που-χαν γνωρίσει απ' ζωή τους. Τό Λούβρο τους φαινότανε σά φυλάκη!

Ή όσα περνούσε... Τό ρολόγι του 'Αγιού Γερμανού χτύπησε δυό μετά τά μεσάνυχτα.

Είχαν λημονήσει πιά τον Ζάκ. 'Ο Μάρκ είχε πάρει τó χέρι της Μισελίνας κι' εκείνη δέν τού έφερε καμιά άντίσταση. Μόνον που τó μικρό χεράκι της σούτρεμε μέσα στο χοντρό μαυριμένο χέρι του ψαρά. Σιγά — σιγά τó κεφάλι της ακούμπησε πάνω στο μπράτσο του. Ήσαν τόσον ευθυμίοι.

'Εξαφνα άκούσανε ένα παράξενο τρέξιμο κι' ανατρίχισαν. 'Ο Μάρκ πετάχτηκε επάνω και προχώρησε άνήσυχος προς τó πλευρό του πλοίου. Ή Μισελίνα τότε άκολούθησε. 'Εσκυμν κ' οι δυό προς τó μαυρο νερό του ποταμού και είδαν με φόρη και τρόμο ένα σήμα που τó παρόεσε έλαφρά τó οσημα.

Ή Μισελίνα φοβήθηκε, τού Μάρκ σφίχτηκε η καρδιά κι' ο νους τους έπηγε στο Ζάκ. Κατέβηκαν σε μιά βάρκα και με τή βοήθεια ενός καμακιού τράβηξαν τó σήμα προς τó πλοίο. 'Εσαφνα μιά κραυγή άπελλισίας και σπαρταγού βγήκε από τó στόμα τους. Ήταν ο Ζάκ, ο Ζάκ πνιγμένος από έρωτική άπελλισία, ο Ζάκ νεκρός, κρατώντας σφιχτά στα ξυλιασμένα του χέρια μιά σάρπα που άνηκε τή Μισελίνα!...

(Μετάφρ. Α. 'Αρά...)

Ξεπλωνόταν στο κατάστρωμα